

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: V. M.
st. přísl. X
t. č. pobyt. X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2022, č. j. OAM-1026/ZA-ZA10-D07-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 10. 2. 2022, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu

(dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo. Žalobce učinil spornou otázku aplikace čl. 17 nařízení Dublin III a v tomto ohledu namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že do Evropské unie přicestoval letecky dne 14. 9. 2021. Dva dny strávil v České republice a následně odcestoval do Spolkové republiky Německo, kde pobýval do 9. 12. 2021; poté odjel autobusem do České republiky. Uvedl, že od roku 2003 do Evropské unie pravidelně cestuje, živí se jako obchodník s automobily. Krátkodobě setrvává na území různých členských států. Naposledy do Evropské unie přicestoval na německé vízum. V České republice žádá o mezinárodní ochranu podruhé, jinde nežádal. Je ženatý a má tři děti, příbuzní jsou v Azerbájdžanu. Cestovní doklad nemá. Po zdravotní stránce je v pořádku, neslyší na jedno ucho, používá naslouchátko. Pravidelně neužívá žádné léky. O mezinárodní ochranu požádal kvůli dluhu. Pokud by zůstal v zemi původu, byl by zabit nebo by šel do vězení.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na příslušná ustanovení nařízení Dublin III konstatoval, že žalobce byl dne 12. 12. 2021, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem dlouhodobého víza vydaného Spolkovou republikou Německo dne 30. 8. 2022, s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 90 dnů ode dne 31. 8. 2021 do dne 30. 8. 2022. V případě žalobce tak bylo nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III, podle něhož je-li žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, nejedná-li se o vízum udělené jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování. Žalovaný požádal dne 20. 12. 2021 Spolkovou republiku Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a dne 22. 12. 2021 obdržel informaci, že Spolková republika Německo svou příslušnost v případě žalobce uznala.
4. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP, Německo, ze dne 17. 2. 2021 a rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Německo je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží; o udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají desetitisíce uprchlíků.

5. Žalovaný se následně zabýval tím, zda v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Uvedl, že žalobce se nepotýká s žádným závažným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. K České republice nemá vybudovány žádné kulturní vazby. Do České republiky i ostatních členských států Evropské unie cestuje na krátkodobé pobyty v rámci svých obchodních aktivit. V Německu v minulosti pobýval a nesetkal se tam s žádným problémem. Je soběstačný a schopný orientovat se v cizím prostředí, v České republice nemá žádné příbuzné.

III. Žaloba

6. Žalobce nejprve obecně namítl porušení § 3 (nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 2, 3 (žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti), § 52 (žaloven neprovedl potřebné důkazy), § 68 odst. 3 (nedostatečné odůvodnění napadených rozhodnutí) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 17 nařízení Dublin III a čl. 3 odst. 2 téhož nařízení.
7. Těžištěm žaloby je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III. Podle žalobce nebyl řádně zjištěn skutkový stav ohledně jeho vazeb v České republice. Žalobce zde má svého kmotra a známé, kteří mu pomáhají, v Německu nemá nikoho. V napadeném rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, proč žalovaný nepřistoupil k projednání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Žalobce následně uvedl důvody, pro které žádá o přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci a závěry napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně odůvodněné. V podrobnostech odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí, jakož i na obsah správního spisu. Žalobní námitky neshledal důvodnými a uvedl, že by návrhu na odkladný účinek žalobě nemělo být vyhověno.

V. Posouzení věci soudem

9. Žaloba je přípustná. Byla podána oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobce ani žalovaný se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřili).
10. Nejprve se krajský soud zabýval tím, zda napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobce obecně namítal, ostatně k takové vadě je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud z jeho odůvodnění nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem rozhodl. Takovou vadou napadené rozhodnutí netrpí, neboť z něj je zřejmé, že k závěru o nepřípustnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a k závěru, že je na místě jeho předání do Německa, vedla skutečnost, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného víza, jež bylo vydáno Spolkovou republikou

Německo, a žalovaný zároveň nezjistil důvody, pro které by k přemístění žalobce do této země dojít nemohlo či nemělo.

11. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, existují-li závažné důvody se domnívat, že v tomto státě dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce porušení uvedeného ustanovení namítl toliko v obecné rovině, nejedná se tedy ani o řádně uplatněný žalobní bod. Lze nicméně konstatovat, že žalovaný se otázkou existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení zabýval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Vyšel přitom z Informace OAMP ze dne 17. 2. 2021, Německo, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky (dále též jen „Informace OAMP“) a krajský soud má za to, že tak shromáždil relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl otázku případné existence systémových nedostatků řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Závěr o tom, že v tomto ohledu nejsou dány překážky předání žalobce do Německa, má tedy oporu ve správním spisu.
12. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce směřující do posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může odchýlně od čl. 3 odst. 1 každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Z bodu 17 preambule tohoto nařízení vyplývá, že prostor pro tento postup vzniká zejména „z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky“.
13. Jakkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí obecně neuvedl, v jakých situacích přichází aplikace čl. 17 nařízení Dublin III v úvahu (humanitární důvody, rodinné důvody), z jeho odůvodnění je zřejmé, že tuto otázku v případě žalobce řešil, nicméně neshledal důvody, pro které by mělo být k aplikaci uvedeného článku přistoupeno. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je založen na správním uvážení žalovaného. Při přezkumu správního uvážení se soud zabývá mj. tím, zda ze strany správního orgánu nedošlo k porušení zásady zákazu libovůle, neboť každé správní uvážení má své meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Tyto meze jsou v případě čl. 17 nařízení Dublin III dány povinností státu „zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24).
14. Jak dále vyplývá z naposled citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, „pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní

specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). Krajský soud má za to, že v případě žalobce nejsou dány okolnosti zvláštního zřetele, jež by odůvodňovaly požadavek na aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, a jež by proto ze strany žalovaného vyžadovaly v tomto směru podrobnou úvahu.

15. Žalobce netvrdil a nevyplynulo to ani ze zjištěných skutkových okolností, že by měl k České republice zvláštní vztah, ani že by příslušnost Spolkové republiky Německo k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu vedla k nežádoucím důsledkům. Žalobce argumentoval pouze tím, že má v České republice známé, a že si přeje, aby řízení o jeho žádosti bylo vedeno zde. Za zcela dostačující lze proto považovat rozhodnutí žalovaného neaplikovat čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III na podkladě zjištění, že žalobce je zdravý, resp. netrpí závažným onemocněním, je soběstačný a schopný orientovat se v cizím prostředí, a že v České republice nemá žádné příbuzné ani jiné zvláštní vazby. I pokud by bylo pravdou, že žalobce v Německu „nikoho nezná“, o čemž lze však s ohledem na jím uváděné předcházející obchodní aktivity mj. v Německu pochybovat, nejednalo by se s ohledem na osobní charakteristiky žalobce a jeho předchozí zkušenosti v cizojazyčném prostředí o důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu předmětného článku nařízení Dublin III.

VI. Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí možností předání žalobce do Německa s ohledem na čl. 3 odst. 2 a s čl. 17 nařízení Dublin III zabýval dostatečně a jeho úvahy mají oporu v podkladech správního spisu, které ze strany žalobce zpochybněny nebyly. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žádostí žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě se již soud nezabýval, neboť by to s ohledem na rozhodnutí ve věci samé bylo nadbytečné.
17. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. března 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně